

בתי המשפט

א 001619/03		בית משפט מחוזי תל אביב-יפו	
בש"א 10600/03			
05/02/2006		כב' השופטת ברון צפורה	בפני:

בעניין: ד"ר יהודה זינגר
 ע"י ב"כ עוה"ד רון נעים
 נ ג ד
 בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ
 ע"י ב"כ עו"ד יאראק וכביר

תובע (מבקש)
נתבעת (משיבה)

החלטה**1. מבוא:**

בפני בקשה לאישור התובענה שבכותרת כתובענה ייצוגית בהתאם לחוק ההגבלים העסקיים, תשמ"ח-1988 (להלן: "חוק ההגבלים העסקיים") וחוק הגנת הצרכן, תשמ"א-1981 (להלן: "חוק הגנת הצרכן").

בבסיס התובענה טענת המבקש, כי המשיבה מנצלת שלא כדין את המונופולין המצוי בידה וגובה סכומי עתק ממשתמשי אינטרנט. לטענת המבקש, המשיבה מסרבת להתקין מפצלים לקווים מהירים המכונים "פס רחב", ADSL, אשר יאפשרו לחבר משתמשים נוספים לאותו קו ADSL (דיירים בבית משותף) ועל ידי כך יוזילו את עלויות השימוש באינטרנט.

סכום התובענה הועמד על סך של 2,500,000,000 ₪.

2. הצדדים:

ד"ר יהודה זינגר (להלן: "התובע") הנו מנהל תכנית בית הספר למחשבים של אוניברסיטת "דרבי" בישראל ומי שהגדיר עצמו כ"אחד המומחים בתחומי המחשבים בישראל".

בזק החברה הישראלית לתקשורת בע"מ (להלן: "בזק") הינה חברה ציבורית אשר קיבלה ממושרד התקשורת אישור לאספקת שירותי אינטרנט מהיר באמצעות טכנולוגיית ה-ADSL.

3. העובדות הצריכות לעניין:

טכנולוגיית ADSL:

קו טלפון רגיל מורכב משני חוטי נחושת המתחברים ללקוח (בית או עסק) ולמרכזת. קו הטלפון שימש עד לאחרונה לתשדורת טלפונית רגילה. אותו קו טלפון משמש גם לתקשורת בין מחשבים ולהעברת קבצים ומידע.

ADSL הינה טכנולוגיה המאפשרת לנצל את שני חוטיה נחושת להעברת נתונים בקצב גבוה וזאת על ידי התקנת מכשור מתאים: בבית הלקוח מותקן "מודם" ובמרכזית הרשת הציבורית מותקנת מרכזית מודם. התקנת ציוד זה מאפשרת העברת נתונים והעברת קול על גבי שני חוטי הנחושת, בו זמנית. למעשה, שני חוטי הנחושת נחלקים לקו רגיל ולצידו קו המשמש להעברת נתונים בקצב מהיר (בכיוון אחד).

יודגש, כי כל מנוי רשום על קו טלפון יכול לעשות שימוש מלא ברשת האינטרנט ללא כל ציוד נוסף ואין הוא נזקק ל-ADSL. ההבדל בינו לבין מנוי רשום על קו בו הותקן ציוד ה-ADSL, הינו במהירות הגלישה.

הרקע להגשת התובענה:

לטענת התובע, בבדיקה שנערכה על ידי אוניברסיטת "דרבי" בישראל, באמצעות התובע ובשיתוף עם מומחים נוספים, התברר, כי בזק מסרבת להתקין מפצלים לקווים שהותקן בהם ציוד ה-ADSL, באופן שיאפשר לחבר משתמשים נוספים לאותו קו (דיירים בבית משותף) ואשר יוזיל את עלויות השימוש באינטרנט.

לטענת התובע, במצב דברים זה מפסיד כל צרכן אינטרנט ביתי אלפי שקלים בשנה והיחידה שמרוויחה היא בזק, פעם אחת בחיוב כל משתמש בדמי התקנה בגין הקו הנוסף ופעם שנייה בחיוב כל משתמש בתשלום חודשי קבוע בגין אותו קו הנוסף.

אוניברסיטת "דרבי" והתובע פנו לבזק, שטחו טענותיהם בפניה ונענו כאמור:

"לדעתנו קיימת פגיעה מסוימת באיכות הקו כאשר מדובר בפיצול למספר רב יחסית של יחידות. בנוסף, כל דייר הוא ישות עצמאית על פי החוק ולפיכך לא ניתן לבצע פיצול בין דיירים אלא במקרה שבעל הנכס כולו, בו מתגוררים הדיירים מבקש לבצע פיצול בין הדירות שנמצאות בבעלותו."

במצב דברים זה הוגשה התובענה שבפני.

4. טענות הצדדים וכתבי הטענות:

הבקשה לאישור התובענה כייצוגית:

בבקשתו עתר התובע לאישור התובענה שבכותרת כתובענה ייצוגית בהתאם לפרק ו'1 לחוק ההגבלים העסקיים, פרק ו'1 חוק הגנת הצרכן, פרק א' לחוק הבזק, תשמ"ב-1981 (להלן: "**חוק הבזק**"), סעיף 3 למסמך מדיניות רישוי שירותי האינטרנט, תשס"א-2000 ותקנה 29 לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד-1984 (להלן: "**התקנות**").

לטענת התובע, מתקיימים כל התנאים הנדרשים לאישור התובענה כייצוגית הקבועים בחוק ההגבלים העסקיים, בחוק הגנת הצרכן ובתקנה 29 לתקנות והוא מבקש כי יותר לו לייצג את עניינם של כל הנמנים עם הקבוצה שתוגדר כ"**כל משתמשי האינטרנט הפרטי בישראל**".

תשובת בזק לבקשת המבקש לאישור התובענה כייצוגית:

לטענת בזק, מסמך המדיניות אינו דבר חקיקה ואינו יכול לשמש בסיס להכרה בתובענה כייצוגית. גם תקנה 29 לתקנות אינה יכולה לשמש בסיס להכרה בתובענה כייצוגית. משכך עומדות לתובע שתי חלופות בלבד, האחת מכוח חוק הגנת הצרכן והשנייה מכוח חוק ההגבלים העסקיים. ממילא, גם על פי דברי חקיקה אלה אין לתובע כל עילת תביעה אישית- התובע אינו צרכן והוא כלל לא הוטעה. התובע לא רכש שירות מבזק וממילא לא שילם "מחיר בלתי הוגן".

זאת ועוד, התובענה אינה עומדת בשאר דרישות הדין על מנת לאשרה כתובענה כייצוגית, כגון דרישת הייצוג ההולם.

5. דיון והכרעה:

תובענה ייצוגית- רק מכוח דבר חקיקה מפורש:

אפשרות הגשת תובענה ייצוגית מעוגנת בהסדרים פרטניים בדברי החקיקה השונים, בהם מוסדר מנגנון של תובענה ייצוגית; כך למשל חוק ההגבלים העסקיים, חוק הגנת הצרכן ועוד. מסמך המדיניות אינו דבר חקיקה ואין הוא יכול לשמש בסיס להכרה בתובענה כייצוגית. באותו אופן, גם פרק א' לחוק הבזק אינו יכול לסייע לתובע.

באשר לעילה הנסמכת על תקנה 29 לתקנות, הרי שתקנה זו מתירה למקצת המעוניינים בתובענה שמספר המעוניינים בה גדול "**לייצג באותה תובענה את כל המעוניינים**". דא עקא, שהשימוש בתקנה זו כעוגן עצמאי להגשת תובענה ייצוגית, שהיה שנוי במחלוקת שנים רבות, ירד (בינתיים) מן הפרק בעקבות פסק הדין המנחה

ברע"א 3126/00 מדינת ישראל נ' א.ש.ת. ניהול פרויקטיים וכוח אדם בע"מ, פ"ד נו (3) 220. דעת הרוב שם פסקה כי תקנה 29 אינה מפורטת דיה כדי לשמש מקור נורמטיבי לתובענות ייצוגיות, וכי יש צורך בהסדר חקיקתי כולל ומפורט בתחום זה. **"ראויה היא התובענה הייצוגית שתיכנס לשיטתנו המשפטית בדרך המלך, ולא בדלת האחורית"** (עמ' 275). עתירה לדיון נוסף על פסק הדין נדחתה פה אחד (בהרכב של 9 שופטים) ביום 1.9.05, וזאת לנוכח קיומם של מהלכי חקיקה מתקדמים לשם הסדרת נושא התובענות הייצוגיות (דנ"א 5161/03 א.ש.ת. ניהול פרויקטיים וכוח אדם בע"מ נ' מדינת ישראל). לפיכך, המצב המשפטי העדכני הוא שלא ניתן לאשר תובענה ייצוגית מכוח הוראת תקנה 29.

לאחרונה הופץ תזכיר חוק תובענות ייצוגיות, תשס"ה-2005. התזכיר מציע לקבוע את מכלול הנושאים שבהם ניתן יהא להגיש תובענה ייצוגית ולבטל את ההסדרים הקיימים בחוקים הפרטניים. התנאי של קיומה של עילת תביעה אישית, נשמר גם בהצעה החדשה (סעיף 7(א)(1) להצעה). יצוין, כי לפי הצעת החוק הוסרה המגבלה על היקף העילות וסיווגן המצויה בחקיקה הקיימת. ואולם, עד שתתקבל, אם תתקבל, הצעת החוק, נתונים אנו למשטר המשפטי הקיים, ועל המבקש אישורה של תובענה כייצוגית להראות, בנוסף לעילת תביעה אישית, כי בא הוא בגדרי חוק רלבנטי המאפשר זאת.

משכך עומדות לתובע שתי חלופות להכרה בתובענה שהגיש כתובענה ייצוגית: חוק הגנת הצרכן וחוק ההגבלים העסקיים. הא ותו לא.

קיומה של עילת תביעה אישית נגד בזק:

תנאי בסיסי לאישורה של תובענה כייצוגית הוא קיומה של עילת תביעה אישית. בהעדרה של עילה כזו, דין התובענה להימחק או להידחות על הסף, וממילא לא ניתן לאשרה כתובענה ייצוגית. על התובע המבקש להיות תובע ייצוגי לשכנע את בית המשפט, במידת הסבירות הראויה, שקמה לו לכאורה עילת תביעה (ראה ע"א 3955/04 עו"ד אריה רייזל נ' בנק לאומי לישראל בע"מ, טרם פורסם - ניתן ביום 4.7.05; דנ"א 5712/01 יוסף ברזני נ' בזק, חברה ישראלית לתקשורת בע"מ, פ"ד נו(6) 385; ע"א 2967/95 מגן וקשת נ' טמפו, פ"ד נא(2) 312).

אקדים מסקנה לניתוח; דעתי היא שיש לדחות את הבקשה. טעם הדבר נעוץ בכך שלתובע אין עילת תביעה אישית, ועל כן אין הוא יכול להגיש תובענה ייצוגית.

תובענה ייצוגית על פי חוק הגנת הצרכן:

בשל האופי המיוחד של התובענה הייצוגית, המאפשרת לתובע יחיד לתבוע בשם קבוצה שלמה של צרכנים, באופן העלול לפגוע בנתבעים, קבע חוק הגנת הצרכן בסעיפים 35 ו-35ב סדרה של דרישות מקדמיות לאישור תובענה ייצוגית. דרישות אלו באו להבטיח שאכן ראוי בנסיבות העניין לנהל את התובענה כתובענה ייצוגית. כך, למשל, קובע סעיף 35א, כי צרכן רשאי להגיש תובענה ייצוגית על פי חוק הגנת הצרכן רק בעילה אשר על פיה הוא היה יכול להגיש תובענה אישית:

"צרכן, או ארגון צרכנים כמשמעותו לפי סעיף 31(ג) (להלן - התובע), רשאי לתבוע, בכפוף להוראות פרק זה, בשם קבוצת צרכנים בעילה אשר על פיה הוא יכול על פי חוק זה לתבוע בשמו ונגד כל נתבע אשר הצרכן רשאי לתבוע בשמו (להלן - תובענה ייצוגית). (ההדגשות שלי-צ.ב.)"

עילת התביעה במקרה שבפני מבוססת על הטעיה לפי סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן, כאשר האיסור המוטל על עוסק הוא לעשות דבר "העלול להטעות צרכן בכל עניין מהותי". מכאן נובע שעילת התביעה לפי סעיף זה, כמו גם לגבי החוק כולו, מוקנית אך ורק ל"צרכן" כהגדרתו בסעיף 1 לחוק, אשר מגדיר את המונח "צרכן" כדלהלן:

"צרכן - מי שקנה נכס או שירות מהעוסק במהלך עיסוקו לשימוש שעיקרו אישי, ביתי או משפחתי."

בספרו של ס' דויטש, **דיני הגנת הצרכן**, כרך א' יסודות ועקרונות, תשס"א-2001, בעמ' 176-181, מובהר כי המונח "צרכן" מופיע לעיתים בחקיקה הישראלית במובן הרחב, המתייחס למשתמש הסופי בנכס או בשירות וכך גם מופיע מונח זה בספרות הכלכלית. עם זאת פרופ' דויטש מבהיר, כי חוק הגנת הצרכן בחר במשמעות הצרה של המונח "צרכן", דהיינו - מי שקונה נכס או מקבל שירות, להבדיל מכל מי שמשמש בנכס או נהנה מן השירות. בעמ' 178 אומר פרופ' דויטש:

"למרות שהן בלשון בני אדם והן במובן הכלכלי מתייחס המונח 'צרכן' למשתמש הסופי במוצר או

וכך הוא אומר בעמ' 182-183 :

"מעיון במכלול ההגדרות של המונח 'צרכן' בעולם המשפט עולה שצרכן הוא לקוח הרוכש מצרך או שירות שלא למטרות מסחריות".

הנה כי כן, תנאי מקדמי שעל התובע להוכיח הוא היותו "צרכן", דהיינו- כי התקשר בעסקה עם בזק ואולם כבר בתנאי זה לא עמד התובע;

הגישה לאינטרנט מסופקת על ידי ספק אינטרנט, דוגמת בזק בינלאומי, נטוויזין ואינטרנט זהב, בעוד שהגישה אל ספק האינטרנט מסופקת על ידי מפעיל פנים ארצי, בזק באמצעות ADSL וחברות הכבלים באמצעות תשתית הכבלים. בתוך שירות הגישה לספק האינטרנט יש להבחין בין אינטרנט רגיל לבין שירות אינטרנט מהיר ובתוך שירות האינטרנט המהיר יש להבחין בין מנוי בזק באמצעות טכנולוגיית ADSL לבין מנוי חברות הכבלים.

התובע הצהיר כי הוא ובני משפחתו הינם "משתמשי אינטרנט פרטי". התובע לא טען בשום מקום- לא בתצהיר התומך בבקשה, לא בתצהיר התומך בתשובת המבקש לתגובת בזק לבקשה ואף לא במסגרת חקירתו הנגדית- כי רכש שירותי אינטרנט מהיר בטכנולוגיית ADSL מבזק. מטבע הדברים, התובע גם לא צרף כל מסמך המעיד על התקשרותו עם בזק, כגון חשבונית.

הנה כי כן, התובע איננו בגדר "צרכן" הרשאי לתבוע בשם קבוצת הצרכנים אותה הוא מתיימר לייצג (השווה לבש"א 5604/05 בת"א 1372/95 תופיק ראובני והמועצה הישראלית לצרכנות נ' תנובה, טרם פורסם- ניתן ביום 17.3.05, מפי כבי' השופט בנימיני).

גם יתר התנאים בהם נדרש המבקש לעמוד מכוח סעיף 2(א) לחוק הגנת הצרכן אינם מתקיימים בענייננו;

מטרתו של סעיף 2 לחוק הגנת הצרכן, האוסר הטעיה, הינה להגן על הצרכן בשלב הטרם חוזי במונח זה שהצרכן נזקק לפירוט הנכון כדי לדעת אם להתקשר בחוזה (עסקה) אם לאו. ומהי אותה הטעיה?

הטעיה היא הצהרה כוזבת. ההטעיה נוצרת כאשר קיים פער בין הדברים הנאמרים (או המוסתרים) לבין המציאות. הטעיה יכולה ללבוש שתי צורות: האחת, הטעיה במעשה על דרך של מצג שווא הכולל פרטים שאינם תואמים את המציאות; והשנייה, הטעיה במחדל, קרי: אי גילוי פרטים מקום שיש חובה לגלותם (ראה רע"א 2837/98 שלום ארד נ' בזק החברה הישראלית לתקשורת, פ"ד נד(1) 600).

התובע כלל לא הציג ולו פרסום אחד המהווה הטעיה ולא הבהיר כלל מהי אותה "טעות" אשר על בסיסה, לטענתו, התקשרו לקוחותיה של בזק עימה;

התובע טוען, מכוח היותו "מומחה למחשבים", כי את השירות שבזק מספקת ללקוחותיה אפשר היה וצריך היה לספק בדרך אחרת, אשר הייתה מביאה להוזלת השירות ללקוח. לתובע ידועה העובדה כי בזק לא בחרה, מלכתחילה, בדרך המוצעת על ידו. אם כך, תוהו אני: במה הוטעה התובע על ידי בזק ומדוע יחשב או יראה סירובה לספק את השירות בדרך המוצעת על ידי התובע, משום "הטעיה" לפי חוק הגנת הצרכן.

די בדברים אלה כדי לשלול את קיומה של עילת תביעה מכוח חוק הגנת הצרכן.

תובענה ייצוגית מכוח חוק ההגבלים העסקיים:

בסעיף 29א לחוק ההגבלים העסקיים נאסר על בעל מונופולין לנצל לרעה את מעמדו בשוק באופן העלול להפחית את התחרות או לפגוע בציבור, באמצעות קביעה של רמת מחירי קניה או מחירה בלתי הוגנים של הנכס או של השירות שבמונופולין.

סעיף 29(א) מונה מספר תנאים הדרושים להתקיים כדי שתתאפשר תביעה אישית מכוחו והשאלה הרלוונטית בשלב זה היא האם קמה לתובע עילת תביעה אישית מכוח סעיף 29(א) לחוק או לאו.

התובע כלל לא הוכיח כי רכש שירות אינטרנט מהיר בטכנולוגיית ADSL ממבזק וכי שילם עבור אותו שירות ועל כן אין לו זכות תביעה אישית כנגד בזק מכוח חוק ההגבלים העסקיים. מעבר לכך, התובע לא הביא ולו ראשית ראיה להוכחת טענתו בדבר הוגנות המחיר אותו גובה בזק מלקוחותיה. עיקר טענותיו התמקדו בהיתכנות הטכנולוגית לחלק קו ADSL למספר משתמשים, תוך התעלמות מהיבטים כלכליים, מימוניים ומעשיים הכרוכים בשיטה המוצעת לעומת השיטה הנוכחית.

התובע אישר בחקירתו, כי לא נעשו כל בדיקות כלכליות-עסקיות, לרבות בדיקת ההשקעות הנדרשות מבזק לצורך מתן השירות, ההוצאות השוטפות הכרוכות במתן השירות, היבטי התמחור, התעריפים המקובלים במדינות אחרות ורווחיות השירות (שם, עמ' 13-14, 29-35).

ברע"א 2616/03 ישראל כרטיס בע"מ נ' רייס ואח' (לא פורסם - ניתן ביום 14.3.05), דן בית המשפט העליון בערעורן של חברות האשראי על החלטת בית המשפט קמא לאשר תובענה ייצוגית נגדן בכל הנוגע לעמלות הסליקה שגבו מלקוחותיהם. בית המשפט העליון התייחס לסוגיית "הוגנות המחיר", מפי כב' השופטת מ' נאור, כדלהלן:

"אכן, כפי שטען רייס יש פער מידע בין הציבור ובין חברות כרטיסי האשראי. לתובע הפוטנציאלי אין נתונים בדבר עלויות, רווחים, סיכונים וכיוצא באלה של המשיבים. ממילא – ועל כך הצבענו – קביעת קו הגבול בין מחיר הוגן ומחיר שאינו הוגן – קשה היא. אני מוכנה לקבל שלא צריך להציג קו גבול "מדויק", אך יש לבסס לכאורה, כבר בשלב הראשון את אי-הוגנות המחיר. רייס מיהר להגיש את בקשתו לאחר כניסתה של אלפא קארד לשוק. יתכן שאילולא קריסתה של אלפא קארד, ואילו התמידה אלפא קארד לאורך זמן בעמלה שגבתה – היה הנסיון להתבסס על אלפא קארד בגדר ראיה לכאורה מספקת, לשלב אישור התובענה הייצוגית. לא אכחד כי מי שמבקש להגיש תובענה ייצוגית המבוססת על מחיר לא הוגן נוטל על עצמו, לעיתים, משימה שאינה פשוטה כלל ועיקר.. עם זאת, תובע ייצוגי המבקש ליטול על עצמו משימה מאוד בלתי פשוטה שכזאת יכול למשל להגיש חוות דעת כלכלית היפוטטית בשאלות כמו מה העלויות של הקמת חברת כרטיסי אשראי, מה הסיכונים ומה הרווחים וכל כיוצא באלה וכפועל יוצא מכך מדוע המחיר המונופוליסטי איננו, לכאורה, מחיר הוגן. אם כך יראה - אפשר גם שיצליח ל"אלץ" את המשיבים שייטבעו, להביא ראיות לסתור. כאמור, רוב החברות נמנעו בענייננו מהגשת תצהירים. בענייננו לא התבססה התביעה על חוות דעת כלכלית המצביעה על מחיר לא הוגן שיש עמו לכאורה רווח בלתי סביר. רייס בחר לבסס תביעתו על עמלת הסליקה שגבתה אלפא קארד, כאינדיקציה למחיר הסביר..

ודוק, הדרך להתגבר על בעיית פער המידע איננה גלגולן של השאלות הטעונות הכרעה לשלב השני שלאחר אישור הגשת תובענה ייצוגית ופתיחת חזית חדשה. (ההדגשות שלי-צ.ב)."

(שם, עמ' 15-16).

הדברים מקבלים משנה תוקף בענייננו, באשר השירות והמחיר אשר גובה בזק אושרו על ידי משרד התקשורת, באופן המקיים "חזקה לכאורית" באשר להגינותם.

מעבר לעובדה שהתובע לא הוכיח- ולו לכאורה- את אי הוגנות המחיר אותו גובה בזק בגין השירות האמור, הרי שחקירתו הנגדית הבהירה- מעל לכל ספק- כי הוא יוצא כנגד השיטה ולא כנגד המחיר שקבעה בזק לשירות אותו היא מספקת במתכנתו הנוכחית:

"ת: הטענה שלי מכוונת עבור המחיר שמשמש בימי נאלץ היום לשלם בגלל שאי אפשר לשתף כפי שמקובל בעולם האינטרנטי מספר צרכנים על קו אחד.

...
המחיר נקבע בעצם בגלל הקונפיגורציה או תצורת העבודה בה מחוייב היום המשתמש הפרטי לעבוד. בגלל ההגבלה של השימוש בטכנולוגיה שאומרים לכל משתמש יהיה קו משלו, ולא יכול להיות מצב של מספר משתמשים כמו בבית משותף יחלקו קו אחד ובכך יוזילו את עלות הקו, זה גורר את העלות הגבוהה למשתמש..(ההדגשות שלי-צ.ב)"

(ראה חקירתו מיום 31.3.04 בעמ' 2).

"הטענה היא שבשיטת העבודה הקיימת, המוכתבת על ידי הבזק, משתמש נאלץ בבית פרטי, צריך לשלם 220 שקל, בעוד שאם יעבדו בצורה אחרת, המחיר ירד לסדר גודל של בין 70 ל- 80 שקל.."

(שם, בעמ' 5).

הנה כי כן, תובענת התובע אינה ראויה להתברר כתובענה ייצוגית לפי חוק ההגבלים העסקיים.

אף כי די באמור לעיל כדי להביא לדחיית הבקשה לאישור התובענה כתובענה ייצוגית, מצאתי לנכון לייחד מספר מילים על דרך הפעולה הראויה במקרים כגון זה שבפניי.

כאמור לעיל, התובע סבור כי שירות האינטרנט המהיר, במתכונתו הנוכחית, אותו מספקת בזק אינו אידיאלי וכי מן הראוי לאמץ שיטת שירות אחרת.

יוזמות כגון אלה הינן ראויות ומשרתות את טובת הציבור הרחב בכללותו ואולם תובענות ייצוגיות (ואולי אף תובענות בכלל) אינן הדרך הראויה להביא לשינוי אופן ומתכונת השירות אותו מספק תאגיד כלכלי. אם סבור התובע, כי באמתחתו שיטת שירות עדיפה, יתכבד ויפנה אל משרד התקשורת וישטח את הצעתו.

6. סיכום של דברים :

המבקש לעבור בשערה של התובענה הייצוגית חייב לרכוש כרטיס כניסה בדמות עילת תובענה אישית. דבר זה לא נעשה בענייננו. ממילא, אין בטענות התובע כדי לבסס עילת תביעה מכוח דיני הגנת הצרכן ו/או דיני ההגבלים העסקיים.

נוכח המסקנה האמורה, מתייתר הצורך לבחון, האם מתקיימות דרישות הסף לאישור הגשת התובענה כייצוגית, כקבוע בפרק ו' לחוק הגנת הצרכן ובפרק ו' לחוק ההגבלים העסקיים.

הבקשה לאישור התובענה כייצוגית נדחית. כפועל יוצא, נדחית התובענה בת.א. 1619/03 מחוסר עילה.

התובע ישלם לבזק את הוצאות המשפט כפי שהוצאו בפועל בתוספת שכ"ט עוד בסך של 25,000 ₪ בצרוף מע"מ כדין.

המזכירות תמציא את החלטה לב"כ הצדדים בדואר רשום.

ניתנה היום ד' בשבט, תשס"ו (2 בפברואר 2006) בלשכתי בהעדר ב"כ הצדדים

ברון צפורה, שופטת

מותר לפרסום והפצה מיום 6.2.06.